Deus in adiutorium meum intende. Vox martyrum vel totius ecclesiae in persecutionis angustia constitutae. Nullus enim est sanctus sine persecutione in mundo, quia scriptum est: Omnes qui pie volunt vivere in Christo persecutionem patiuntur. Deus inquit in adiutorium meum intende. Te enim veraciter adiuvante, si a te non respicior. Subiungitur: Domine ad adiuvandum me festina. Ne longius prolonges beneficium quod non dubitabatur venturum. Confundantur et revereantur qui quaerunt animam meam. Duobus modis quaeritur anima iusti: quia aut persecutor quaerit eam ad affligendum, aut pius ad imitandum. Hic ergo orat corpus Christi pro persecutoribus male agentibus ut confundantur de factorum suorum perversitate et revereantur, id est metuant supplicia aeterna incurrere, et ad pietatem domini studeant celerius residere. Sic Saulus beati Stephani lapidator confusus est, et utiliter prostratus, atque ex Saulo Paulus ex persecutore erectus est praedicator. Avertantur retrorsum et erubescant. Hanc inquit retributionem percipiant ut ab impetu malitiae suae retrorsum repellantur, et incipiant subsequi quos volebant praecedere. Et qui mala mihi cogitant retrorsum agantur, ne possint implere quod volunt. Avertantur statim erubescentes qui dicunt mihi euge euge. Duo sunt genera persecutorum: vituperantium et adulantium, id est falso laudantium. Prior usus erat pro vituperatoribus, hic pro adulatoribus, quorum lingua gravius aliquando nocet quam aperta adversariorum persecutio. Euge enim sermo laudantis est, et his optat ut erubescentes desinant aliquem adulando decipere. Potest et hic contra illos dictum accipi qui martyrum poenis insultabant et de illorum suppliciis laetabantur. Exultent et laetentur super te omnes qui quaerunt te. Persecutoribus et falsis adulatoribus confusis et retrorsum actis, iubentur exultare et laetari qui Christum diligendo quaerunt. Exultent inquit in te, non in me sed in te, in quo lux esse meruerat qui erant tenebrae. Et dicant: Non ad horam sed semper magnificetur dominus, id est glorificetur et magnus appareat. Neque enim ipse quo crescat habet, sed nos illum magnificando proficimus. Quaerere sic dicere debeamus. Qui diligunt inquit salutare tuum, id est filium tuum, in quo salutem et redemptionem humani generis constituisti. Ego vero egenus et pauper sum. Turba fidelium suae fragilitatis et inbecillitatis conscia loquitur. Omnis sanctus et pauper est et ianuam dei infatigabiliter pulsat, quaerit et petit ut accipiat et ut inveniat atque petita percipiat. Sane cum dicit ego egenus sum, ostendit illos de quibus dixerat: Avertantur et erubescant, divites et superbos fuisse. Deus adiuva me in huius vitae stadio, ubi cum hostibus visibilibus atque invisibilibus confligo, ubi communitorum turbis decerto. Adiutor meus in necessitatibus sive in operatis virtutibus, liberator a scelerum adversitatibus. Esto domine ne moreris. Ne differas sed celerrimum praesta suffragium. Periclitantibus enim tarde videtur omne quod desiderant, etiam si cito subveniatur.

Ieremias propheta narrat Ionadab qui et Aminadab dicitur fuisse sacerdotem dei, qui filiis suis praecepit ut non biberent vinum, neque in domibus sed in tentoriis habitarent, eosque obedisse praecepto patris sui, ex quo magnam apud deum gratiam promeruerunt. Ionadab interpretatur domini spontaneus. Aminadab vero populi mei spontaneus, Christum designans, qui spontaneus domini fuit, patris voluntati sponte obediens. Sicut ipse alio psalmo dicit: Voluntarie sacrificabo tibi. Ipse ergo est Aminadab, id est populi mei spontaneus, qui sponte de Iudaeis carnem assumpsit. Filii Ionadab sunt omnes electi, qui per transgressionem primi hominis captivati, sed in fine Christi mundi sunt sanguine redempti.

IN TE DOMINE SPERAVI. Vox est filiorum Ionadab, id est totius ecclesiae, quae est corpus capitis Christi, quae et in praeteritis temporibus speravit in domino et usque ad finem saeculi in eo sperare non desinet. Non confundar in aeternum. Confusus est populus fidelis in Adam, in quo omnes peccaverunt. Et ideo orat ut non in aeternum confundantur, cum iam relinquit veterem hominem et accessit ad novum, id est Christum, de quo alibi dicitur: Accedite ad eum et illuminamini, et vultus vestri non confundentur. In iustitia tua libera me et eripe me. In tua iustitia dicit, id est in ea quae ex fide est Iesu Christi, contra eos qui suam iustitiam volentes constituere iustitiae dei non sunt subiecti. Inclina ad me aurem tuam et salva me. Cum dicit inclina, confitetur humiliter quia aeger et suis meritis non meretur exaudiri, nec ad illum qui excelsus est pervenire, nisi sua misericordia ipse peccatoribus condescendat. Esto mihi in deum protectorem. Tu inquit esto, non alius, quo et ab inimicis spiritalibus me protegas et a corporeis adversariis tuearis. Locus enim est invicta defensio, de qua et alibi dicit: Sub umbra alarum tuarum protege me. Quoniam firmamentum meum et refugium meum es tu. Firmamentum pertinet ad protectionem, refugium ad locum munitum. Sive firmamentum in praesenti, refugium in aeterna illa felicitate, ubi iam nullum periculum formidatur. Deus meus eripe me de manu peccatoris. Superius se petierat salvari, nunc de manu peccatoris orat eripi. Hoc est enim quod alibi dicit: Ab occultis meis munda me et ab alienis parce servo tuo. Sed quia peccatores in duo genera distinguuntur, eorum videlicet qui legem acceperunt et eorum qui sine lege peccaverunt, utrumque genus hic tangit. Cum enim dicit de manu, id est de potestate contra legem agentis, eos ostendit qui accepta lege praevaricati sunt. Cum addit iniqui, eos indicat qui sine lege peccaverunt, quales sunt pagani deum ignorantes. Hoc debent petere filii Ionadab, qui per gratiam Christi volunt de prima captivitate liberari.